

Mindeord Anne Worning, formand for Dansk Socialrådgiverforening 1997-2003

Dansk Socialrådgiverforenings tidligere formand Anne Worning er død efter nogle år med alvorlig sygdom. Med hende har socialrådgiverfaget mistet en markant, visionær og engageret stemme, som satte tydelige spor i både organisationen og professionens udvikling.

Anne var formand for Dansk Socialrådgiverforening i årene 1997 til 2003. Før det var hun faglig sekretær og senere medlem af forretningsudvalget under Anna Marie Møllers formandskab. Hun brændte især for uddannelsespolitik og internationalt arbejde, men var også aktiv i debatten om fagbevægelsen som helhed – hun startede blandt andet en drøftelse om mulig fusion med HK-Kommunal.

Anne var en visionær socialrådgiver med et skarpt blik for fagets udvikling. Uddannelsesområdet stod hendes hjerte nær, og hun var en vigtig drivkraft bag etableringen af Den Sociale Kandidatuddannelse. Hun arbejdede målrettet for høj kvalitet i uddannelsen, nye lønformer og en stærkere profession, og hun var optaget af, at socialrådgivere både skulle føle faglig stolthed og mødes med større forståelse udefra. Anne så som få, at i interessevaretagelsen for socialrådgiverne var både uddannelsespolitikken og socialpolitikken centrale.

Som formand for Dansk Socialrådgiverforening blev hun beskrevet som en realistisk fantast – en, der både havde blik for det opnåelige og mod til at forestille sig mere. Hun blev også kærligt kaldt en "hattedame med håndgranat": Elegant og hjemmefant i de formelle rum, men samtidig kompromisløs, når det gjaldt det, hun troede på. Hun var utrættelig i sit arbejde og formåede at begå sig sikkert på de bonede gulve, hvor hun agerede en slags rejsende advokat for socialrådgiverne og for det sociale arbejde. Anne fyldte rummet, når hun trådte ind. Hun havde en særlig energi og et engagement, der smittede, og hun formåede at omsætte visioner til handling.

Hun stillede store krav til sig selv og stod fast, når hun mente, noget var rigtigt for organisationen. Anne havde evne til at skabe beslutninger og få dem ført ud i livet. Medlemmerne kom først for hende, og hun veg ikke tilbage for at sige det, der skulle siges

– heller ikke når det skabte modstand. Anne var ikke bange for at kritisere egne medlemmer hvis noget var galt. Det gjorde hende respekteret, og nogle gange også upopulær, men hendes engagement i socialrådgiverne og det sociale arbejde var aldrig til diskussion.

Også efter sin tid som formand fortsatte Anne sit engagement i flere socialpolitiske NGO'er. Hun bevarede sit blik for sammenhængen mellem fortid, nutid og fremtid – noget der også kom til udtryk i hendes artikel i *Uden for Nummer* fra 2002.

De sidste år af Annes liv var præget af sygdom, og noget af det, hun ønskede sig allermest – blandt andet at være en nærværende mormor – blev ikke, som hun havde håbet. Det gør tabet desto mere vemodigt.

Anne efterlader sig sin mand, to børn, to børnebørn, mange venner og mange minder. Hun insisterede på at leve livet fuldt ud, så længe hun kunne, og hun nåede at sætte aftryk på langt mere, end mange gør på et langt længere liv. Hun vil blive husket med respekt, taknemmelighed og stor varme.

Henrik Bachmann

Henrik Mathiasen

Anne Mølle

Bjarne Trier Andersen

Laila Walther